

TESTIMONY ID: 916

AGE: 63

AGE RANGE: 61-65

GENDER: f

MARITAL STATUS: single

REGION: Zaporizhzhia region

OCCUPATION STATUS: Occupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: yes

EDUCATION: Higher education (Bachelor)

DATE OF TESTIMONY: 2022-07-04

DATE RANGE: 2022 Summer

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

February 24... As usual, I prepared breakfast for my little granddaughters in the morning and set up a light snack at school... Everything was as usual before that. I sent the girls to school. [NAME2] and [NAME1] were in the third grade at that time. Not even an hour had passed - my oldest granddaughter calls and tells me that the school is closed for some reason, and almost no one is there. And she asks me what to do. Of course, I answered that they should go home. And almost immediately, my eldest daughter called and informed me that there was a problem - Russia had attacked our Motherland, Ukraine. I watch TV and feel such hatred and fury towards those humans who are plundering our land - even words cannot convey it! And how can you be calm when you hear explosions, although not nearby, but still the windows shake and sometimes the doors even open? When my little granddaughter, who is only ten years old, sees a flying helicopter, runs into the house, hugs you and whispers in fright that she is scared and still wants to live. I reassured her and told her it was a Ukrainian plane, but I didn't even know it myself. Was it ours or not. And she remembered how in the films about the Great Patriotic War, everyone was worried about our people - Ukrainians, Belarusians and Russians, hating the fascists. And now what - fascists - Putinists? What kind of mothers gave birth to these bastards? Although - they are not born with them but become mature in hatred, envy, and stupidity. I'm sorry, but cattle are cattle! The most disgusting thing happened when these scumbags occupied our town. It was yellow-blue, light, and became blood red. Creatures who only saw our colours painted theirs. As they say - Soviet. They say that they are saving us, liberating us. From what?! Everything that was planned and dreamed about - went to red dust! I don't want to take all this horror for real. I listen to the news and watch on TV about the achievements of our soldiers. But my heart bleeds when I see enemy planes, destroyed

buildings, and lost lives of adults and children. They say you can't curse because it's a sin. But can you resist when you see the tears of relatives who have lost the most precious thing in the world - their blood? This is such grief, God forbid! I managed to leave the occupied territory together with my eldest daughter and son-in-law. My younger daughters and granddaughters stayed there. At that moment, they did not want to go with us. It breaks my heart that we are not together. I especially miss the girls. What happens next? The school will switch to the Russian program. And my little ones have always loved the Ukrainian language and songs. And when they wore embroidered dresses - it was an actual holiday. And now what? For children, Ukraine is their native Motherland. And now their mother fears the girls will not discuss it anywhere because there are not only Russians in the town but also enough collaborators. So I try to persuade them to leave there at the best opportunity. There is almost no Ukrainian connection there. All the same, the time will come, and it will come soon when this waste is swept from our land! It won't be quick and easy. But it will be! It is terrifying that my dearest children could end up in this vortex. I pray and beg them to leave the dangerous territory as soon as possible!!! But I, like all of Ukraine, believe that Victory is not far away!!! May the great Lord protect our soldiers and us!!!

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 916

ВІК: 63

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 61-65

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: неodrужений/а

ОБЛАСТЬ: Запорізька область

ОКУПОВАНИСТЬ ТЕРИТОРІЙ:
Окуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: вища базова (бакалавр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-07-04

Проміжок часу: 2022 Літо

ОПИШІТЬ СВОЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

24 лютого... Зранку, як завжди, приготувала сніданок для своїх маленьких онучок, наладнала тормозок - легкий перекус у школі... Все, як завжди до цього. Відправила дівчаток до школи. [ІМ'Я2] і [ІМ'Я1] на той момент ходили до третього класу. Не минуло і години - дзвонить старша онучка і каже мені, що школа чомусь зачинена і майже нікого немає. І питає у мене,

що робити. Звісно ж відповіла, щоб вони йшли додому. І, майже відразу ж дзвонить моя старша донька і повідомила, що сталася біда – росія напала на нашу Неньку Україну. Дивлюся телевизор і відчуваю таку ненависть і лють до тих нелюдів, що плундрують нашу землю – навіть словами передати неможливо! Та і як же будеш спокійною, коли чуєш вибухи, хоч і не поряд, але все одно дрижать шибки і іноді навіть відкриваються двері. Коли онука, маленька, якій всього навсього 10 рочків, побачивши пролітаючий гелікоптер, забігає до хати, пригортається до тебе і злякано шепоче, що їй страшно і вона ще хоче жити. Я її тоді заспокоїла, сказала, що це наші, а насправді навіть і сама не знала? наші чи ні. А сама згадала, як у фільмах про Велику Вітчизняну війну всі хвилювалися за наших – Українців, білорусів та росіян, ненавидячи фашистів. А зараз що – фашисти – путіністи? Які ж матері породили цих виродків? Хоча – ними не народжуються, а стають, визрівають на ненависті, заздрості, тупості. Я вибачаюсь, але бидло є бидло! Найогидніше стало тоді, коли ці покидьки окупували наше містечко. Було жовто – блакитне, світле, а стало криваво-червоним. Тварюки, де тільки бачили наші кольори, зафарбовували в свій. Як вони кажуть – радянський. Кажуть, що вони нас рятують, звільняють. Від чого?! Все, що планували, про що мріяли – пішло червоним прахом! Не хочеться сприймати все це жахіття за дійсність. Прислухаюсь до новин, дивлюся по телевизору про здобутки наших воїнів. Та серце кров'ю обливається, коли бачу ворожі прильоти, зруйновані будівлі, загублені життя дорослих і діточок. Кажуть, що не можна проклинати, бо це гріх. Та хіба ж втримаєшся, коли бачиш сльози рідних, які втратили найдорожче в світі -- свою кровинку. Це таке горе, не доведи Господь! Мені вдалося виїхати з окупованої території. Разом зі старшою донькою та зятем. Молодша донька з онучками залишилися там. На той момент вона не захотіла виїжджати разом з нами. Серце країться від того, що ми не разом. Особливо сумую за дівчатками. Що буде далі? Школа перейде на російську програму. А мої маленькі завжди любили українську мову, пісні. А коли вдягали вишиваночки – це було справжнє свято. А тепер що? Для дітей Україна – рідна Батьківщина. А зараз їх мама боїться, що б дівчатка про це ніде не говорили. Бо в містечку не тільки рускіє, а й колаборантів вистачає. Отож вмовляю при любій нагоді виїхати звідти. Там вже майже немає українського зв'язку. Все ж таки настане той час, а він незабаром настане, коли цей непотріб будуть вимітати з нашої землі! Це не буде швидко й легко. Але буде! Дуже страшно, що в цій круговерті можуть опинитися мої найдорожчі дітки. Молюся і благаю їх чим скоріше покинути небезпечну територію!!! Але я, як і вся Україна вірю, що перемога не за горами!!! Хай великий Господь береже наших воїнів і нас!!!

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.